

Sygn. akt I C 2765/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Radzyńska-Głowacka

Protokolant Kinga Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa

przeciwko W. J. (1)

o zapłatę

1. zasądza od W. J. (1) na rzecz Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa kwotę 20.864,00 (dwadzieścia tysięcy osiemset sześćdziesiąt cztery złote) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 marca 2011 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od W. J. (1) na rzecz Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa kwotę 3.444,00 zł (trzy tysiące czterysta czterdzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **IC 2765/13**

UZASADNIENIE

Pozwem o zapłatę w postępowaniu upominawczym datowanym na dzień 13 sierpnia 2013 r. powód Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z siedzibą w W. domagała się zapłaty od pozwanej W. J. (1) kwoty 20.864,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 marca 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa wskazała, iż wierzytelność dochodzona pozwem wynika z braku zapłaty przez pozwaną należności wynikających z umowy kredytu studenckiego zawartego pomiędzy pozwaną W. J. (1) a Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej: (...) S.A.). Umową nr (...) powód na wniosek pozwanej zawarł z (...) S.A. umowę poręczenia za zobowiązania pozwanej do wysokości 80 % kredytu studenckiego. Z uwagi na naruszenie postanowień w części dotyczącej warunków spłaty została ona wypowiedziana przez (...) S.A., która następnie wezwała powoda do zapłaty tytułem poręczenia spłaty kredytu studenckiego. W następstwie zaistniałych okoliczności powód wystosował do pozwanej wezwania do zapłaty.

Dowód: pozw wraz z załącznikami – k.1-74.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie zobowiązał pozwaną W. J. (2) do zapłaty dochodzonego roszczenia zgodnie z pozwem oraz zasądził od niego na rzecz strony powodowej koszty procesu.

Dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym-k.77.

Pozwana W. J. (1), złożyła w dniu 9 października 2013 r. skuteczny sprzeciw od tego nakazu; ze sprzeciwu tego wynika twierdzenie, iż roszczenie strony powodowej jest przedawnione z uwagi na upływ 10-letniego terminu.

Dowód: sprzeciw od nakazu zapłaty-k.81-84.

W odpowiedzi na sprzeciw datowany na dzień 27 listopada 2013 r. powód wniósł o nieuwzględnienie sprzeciwu wniesionego przez stronę pozwaną od nakazu zapłaty wydanego przez tut. Sąd.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż roszczenie z tytułu poręczenia spłaty kredytu studenckiego udzielonego na podstawie umowy z dnia 22 lutego 2002 r. powstało nie w dacie zawarcia umowy poręczenia, ale dopiero wówczas, gdy strona powodowa przekazała Bankowi (...) SA żadaną kwotę i o jej zwrot wystąpiła do strony pozwanej. Dodatkowo pozwana podkreśliła, że dochodzona pozwem kwota nie jest świadczeniem okresowym, ani też nie wynika z prowadzonej działalności gospodarczej i w związku z tym zastosowanie będzie miał 10 letni okres przedawnienia.

Dowód: odpowiedz na sprzeciw od nakazu zapłaty-k.89-92.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustaliła następujący stan faktyczny:

Pozwana W. J. (1) w dniu 22 lutego 2002 r. zawarła z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. Oddział w G. umowę nr (...) o kredyt studencki w wysokości stanowiącej sumę wypłat rat kredytu, których wysokość jest corocznie określana, na dany rok akademicki, przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego. Okres wypłat rat kredytu miał wynosić 10 miesięcy, zgodnie z planem studiów (§ 2 umowy). Prawnym zabezpieczeniem spłat udzielonego kredytu wraz z należnymi odsetkami stanowiło m.in. poręczenie powoda Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa ((...)) § 8 pkt. 3 umowy

Dowód: umowa o kredyt studencki nr KR- (...) z dnia 22 lutego 2002 r.- k.11-12.

W dniu 22 lutego 2002 r. pomiędzy powodem (...) (w imieniu której wystąpił Bank (...) S.A.) a pozwaną W. J. (1) doszło do zawarcia umowy nr (...) o udzielenie poręczenia kredytu studenckiego. W § 1 ust. 1 umowy powodowa (...), na wniosek pozwanej, udzieliła poręczenia za zobowiązania pozwanej (zwanej wnioskodawcą) wobec Banku (...) S.A. do wysokości 80 % wykorzystanej kwoty kredytu studenckiego, udzielonego pozwanej przez Bank na podstawie zawartej pomiędzy pozwaną, a Bankiem w dniu 22 lutego 2002 r. umowy nr (...) o kredyt studencki, na warunkach określonych w niniejszej umowie. W § 1 ust. 4 umowy strony określiły, iż kwota poręczenia obejmuje 80 % wysokości kredytu studenckiego. W § 8 ust.1 umowy pozwana zobowiązała się do zwrotu kwot wypłaconych Bankowi przez Agencję z tytułu poręczenia objętego niniejszą umową wraz z odsetkami ustawowymi, za okres od dnia zaspokojenia roszczenia Banku do dnia całkowitego uregulowania należności Agencji. W § 8 ust. 2 umowy strony zastrzegły, iż w przypadku nie uregulowania zobowiązań, o których mowa w § 1 Agencja jest uprawniona do zaspokojenia swoich roszczeń wraz z innymi kosztami wymienionymi w § 7 z zabezpieczeń określonych w § 4 lub w inny sposób umożliwiający jej całkowite zaspokojenie swoich roszczeń z tytułu dokonanych wypłat na podstawie udzielonego poręczenia.

Dowód: wniosek o udzielenie poręczenia kredytu studenckiego- k. 13, umowa nr (...) o udzielenie poręczenia kredytu studenckiego z dnia 22 lutego 2002 r.- k.14-15.

Zgodnie z zapisem zawartym w § 1 ust. 3 umowy o udzielenie poręczenia kredytu,, wysokość kredytu studenckiego jest corocznie określana w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej, wydanym na podstawie art. 15 ustawy wymienionej w ust. 1 umowy. Na dzień zawarcia umowy kwota ta wynosiła 20.000,00 zł. Jak wynika z wyciągu z ksiąg rachunkowych Bank (...) S.A. udzielił pozwanej łącznie kredytu studenckiego w kwocie 26.080,00 zł. Poręczenie Agencji od tej kwoty wyniosło ostatecznie 20.864,00 zł (80 % kwoty 26.080,00 zł)

Dowód: wyciągi załączników do aneksów do umowy poręczenia z dnia 10 maja 2002 r. stanowiących zestawienie udzielonych kredytów studenckich w roku akademickim 2001-2002- k.25-54.

Umocowanie Banku do zawarcia umowy w imieniu Agencji wynikało z upoważnienia zawartego w umowie o współpracy nr (...) z dnia 17 stycznia 2001 r. (§ 10 ust. 3 umowy w zw. z § 10 ust.1 pkt. 3).Umowa ta określa także zasady współpracy między Agencją i Bankiem przy zawieraniu i realizacji umów poręcze kredytów studenckich.

Dowód: umowa o współpracy nr (...) z dnia 17 stycznia 2001 r.- k. 16-18.

W związku z brakiem spłaty zaległych rat kredytu, Bank (...) S.A. pismem z dnia 11 września 2009 r. wezwał W. J. (1) do spłaty wskazanego w tym piśmie zadłużenia w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania, z zastrzeżeniem, że w przypadku niespłacenia należności (...) SA we wskazanym terminie pismo należy traktować jako wypowiedzenia przez (...) SA umowy o kredyt studencki, z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia. Pismo to pozwana otrzymała w dniu 16 XII 2009 r.

Dowód: (...) SA z dnia 11 lutego 2009 r.

Pismem z dnia 15 lutego 2010 r. (...) SA działając a podstawie umowy o udzielenie poręczenia kredytu studenckiego z dnia 22 lutego 2002 r. wezwała powodową (...) do zapłaty kwoty w wysokości 27.145,00 zł z tytułu poręczenia spłaty kredytu studenckiego, udzielonego na podstawie umowy kredytowej z dnia 22 lutego 2002 r. wskazując w uzasadnieniu pisma, iż przyczyną wezwania jest brak spłaty zadłużenia przez pozwaną. Do wezwania zostało dołączone saldo zadłużenia pozwanej wobec Banku.

Dowód: (...) SA z dnia 15 lutego 2010 r. – k.58, saldo zobowiązań pozwanej wobec banku- k.59.

Pismem z dnia 3 marca 2010 r. Agencja powiadomiła pozwaną o fakcie wezwania przez (...) SA do zapłaty kwoty 27.145,00 z tytułu umowy poręczenia, obejmującej zobowiązania wynikające z umowy kredytu studenckiego nr z dnia 22 lutego 2002 r. wzywając do niezwłocznego uregulowania zobowiązania wobec Banku lub w przypadku podjęcia działań zmierzających do czesowego umorzenia kredytu przez wystawienie do Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego o niezwłocznym powiadomieniu o tym fakcie strony powodowej.

Dowód: Pismo Agencji z dnia 3 marca 2009 r. skierowane do pozwanej wraz z dowodem jego wysłania- k. 60-61.

Pismem z dnia 13 stycznia 2011 r. BANK (...) SA ponownie wezwał Agencję do zapłaty tym razem kwoty 20.864,00 zł z tytułu poręczenia kredytu studenckiego udzielonego na podstawie umowy kredytowej nr (...) z dnia 22 lutego 2002 r. kredytobiorcy W. J. (1). Do wezwania dołączony został wyciąg z ksiąg bankowych potwierdzających zadłużenie kredytobiorcy wobec Banku z tytułu niespłaconego kredytu w kwocie 26.080,00 zł plus odsetki. Wyciąg ten ma moc dokumentu urzędowego.

Dowód: (...) Banku (...) SA z dnia 13 stycznia 2011 r. – k.62 , wyciąg z ksiąg banku (...) SA z dnia 13 stycznia 2011 r.-k.63.

W dniu 2 marca 2011 r. kwota 20.864,00 zł została przekazana do Banku, zgodnie z dyspozycją bankową.

Dowód: dyspozycja finansowa z dnia 22 lutego 2011 r. wraz potwierdzeniem przelewu kwoty 20.864,00 zł – k.64-65

Pismem z dnia 9 marca 2011 r. powodowa Agencja powiadomiła Bank (...) SA oraz pozwaną o realizacji poręczenia i wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 20.864,00 zł powiększonej o odsetki ustawowe liczone od dnia 2 marca 2011 r. do dnia zapłaty. Kolejne wezwanie strona powodowa wysłała w dniu 28 września 2011 r. oraz w dniu 14 lutego 2012 r.

Dowód: pismo (...) z dnia 9 marca 2011 r. wraz z dowodem doręczenia -k.66 , Pismo (...) z dnia 28 września 2011 r. wraz z dowodem doręczenia – k.68-71, zawiadomienie o zmianie adresu do doręczeń –k. 72, wezwanie z dnia 14 lutego 2012 r. z dowodem doręczeń –k.73-74.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny sprawy nie budził zasadniczych wątpliwości. Pozwana W. J. (1) nie kwestionowała faktu zawarcia umowy o kredyt studencki jak również faktu jej wypowiedzenia wskutek nieregulowania należności. Pozwana zarzuciła przedawnienia roszczenia.

Istota sporu sprowadzała się zatem do rozważenia kwestii, czy na pozwanej nadal spoczywa obowiązek świadczenia na rzecz strony powodowej z uwagi na podniesienie zarzutu przedawnienia roszczenia.

Wskazać jednak należy, że podstawę rozstrzygnięcia Sądu stanowi zawsze całokształt przedstawionego przez strony materiału dowodowego. Jest to konsekwencja przepisu art. 6 k.c., według którego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne oraz z art. 232 k.p.c., który wskazuje, że to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ocena przedłożonych dowodów pozostawiona jest przy tym swobodzie Sądu – Sąd dokonuje bowiem oceny według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (art. 233 § 1 k.p.c.).

Powyższy zarzut Sąd uznał za nieuzasadniony.

Stosownie do art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.).

Przystępując do oceny zarzutu przedawnienia roszczenia zacząć należy od ustalenia początkowej daty biegu terminu tego przedawnienia. Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roszczenia terminowe stają się wymagalne z dniem, w którym upływa termin płatności. Roszczenia zaś bez ustalonego terminu płatności lub takie, w odniesieniu do których został zastrzeżony termin wyłącznie na rzecz wierzyciela, stają się wymagalne bezzwłocznie w dacie powstania roszczenia (wymagalność na żądanie dopiero po wypowiedzeniu). Wymagalność roszczenia określa się w doktrynie jako stan, gdy wierzyciel może postawić skuteczne żądanie, aby dłużnik uczynił niezwłocznie zadość jego roszczeniu (tak J. Ignatowicz (w:) System prawa cywilnego, t. I, 1985, s. 814). Podobnie wymagalność roszczenia definiuje Sąd Najwyższy, stwierdzając, że roszczenie staje się wymagalne wówczas, kiedy wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika zadośćuczynienia jego roszczeniu (wyrok SN z dnia 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90, OSN 1992, nr 7-8, poz. 137). Roszczenia mogą stać się wymagalne w dniu wskazanym w treści czynności prawnej lub w ustawie, w dniu wynikającym z samej natury zobowiązania, niezwłocznie po ich powstaniu (np. roszczenie o odszkodowanie z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania - art. 471 k.c.), w dniu, w którym spełnił się warunek zawieszający. Można więc powiedzieć, że wymagalność roszczenia następuje wtedy, gdy po stronie dłużnika aktualizuje się powinność określonego zachowania będącego przedmiotem roszczenia. Ta zasady obligują do ustalenia daty wymagalności określonych żądań w sytuacji, gdy dłużnik podejmuje obronę przed spełnieniem świadczenia z powołaniem się na upływ okresu przedawnienia. W sprawie niniejszej pozwana nie kwestionowała i nie zwalczała twierdzenia pozwanej, iż zaprzestała ona spłacać należności wynikające z umowy z 22 lutego 2002 r. tytułem kredyt studenckiego. Zgodnie bowiem z uregulowaniem zawartym w §6 - §8 umowy o udzielenie poręczenia wnioskodawca zobowiązuje się do zwrotu kwot wypłaconych (...) SA przez powoda z tytułu poręczenia objętego umową wraz z odsetkami ustawowymi, za okres od dnia zaspokojenia roszczenia (...) SA do dnia całkowitego uregulowania należności powoda. Wobec powyższego zdaniem Sądu wymagalność roszczenia powstała z dacie przekazania (...) SA żądanej kwoty tj. w dniu 2 marca 2011 r., czego prawną konsekwencją był wystąpienie powoda przeciwko pozwanej o jej zwrot. Podkreślenie wymaga również, iż działalność powoda Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji rolnictwa nie jest działalnością gospodarczą w związku

z czym w ocenie Sadu zastosowanie będzie miał termin 10 letni okres przedawnienia liczony od dnia wymagalności tj. od dnia 2 marca 2011 r.

Tym samym roszczenie zarówno w zakresie kwoty głównej jak i odsetek tu w oparciu o art. 481 §1 i § 2 k.c., zasługiwało na uwzględnienie., co skutkowało orzeczeniem jak w pkt. I wyroku.

O kosztach postępowania strony powodowej orzeczono w pkt. II wyroku na podstawie art. 98k.p.c. W myśl wskazanych przepisów strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), w tym także koszty zastępstwa procesowego. Ponieważ pozwana przegrał niniejszy proces w całości zasadnym było obciążenie go kosztami postępowania w całości

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć peł. powoda i pozwanej.